В полум'ї був спервовіку
І в полум'я знову вернуся...
І як те вугілля в горні
В бурхливім горінні зникає,
Так розімчать, розметають
Сонячні вихори в пасма блискучі
Спалене тіло моє.
І там, невідущий, невісний,
Міріадом бездумних частинок
Зустрінуся знову з тобою,
Колись – як і я – живою.
Міріадом бездумних частинок
З розсипаним пилом пилинки земної.
І не повість нам, не скаже ніщо,
Як у часі незглибнім,
У світі заниклім,
Два листки на єдиному дереві,
Ми спахнули колись,
І зчарованим зором уздріли
Цвіт огневий над собою,
І розцвіли в його світлі ласкавім,
І невольники волі його
Так безумно, так трепетно
Поривалися серцем до серця,
Не повість нам, не скаже ніщо.

(З книги "Вересень" (1927)